

croscòpics. L'examen histològic dels òrgans encara no ha estat acabat. Les investigacions bacteriològiques i en part necrològiques en els dos animals, fetes en les condicions descrites, donaren resultats completament negatius.

Els parers en la literatura que es tenen en consideració per l'aclariment de la malaltia dels papagais, són dos. L'un considera com a provocador el bacil de Nocard; l'altre l'estreptococ trobat per Selter. Les dues explicacions, tanmateix, no han pogut ésser demostrades. En trobar Nocard l'any 1892, el bacil, al qual posa el nom de Psittacosis, tenia de suposar encara, que aquell bacil era una cosa excepcional en el regne animal. Avui dia tots ja sabem que el bacil de Nocard coincideix en totes les qualitats amb la *Bact. paratyphosum enteriditis Breslau*, i que per tant no mereix cap nom propi, i la qual és la propagadora d'infeccions generals contagioses, molt estesa dintre el regne animal. El més conegut dels bacils és el del tifus de Löffler, del qual en són portadores les rates; també és de la branca de Breslau, el qual produeix moltes vegades epidèmies molt extenses entre les rates grises, i, per tant, és emprat contra la plaga de les mateixes. Webster i Fopley l'empraren molt per a l'estudi de les epidèmies. De la mateixa manera que es trobaren bacteries de paratífus en els gats, bous, bous, cavalls i porcs, també es troben en grans quantitats bacteries d'aquest grup en el regne de les aus, les quals foren trobades per Pfeiler en pavons, pavons reials, gallines de Guinea, papagais ondulats, tangares, pinsà de Cuba i d'altres ocells com a causants de malalties infeccioses. Els ocells de països del sud, a causa del canvi de clima i condicions de transport desfavorables, no poques vegades solen ésser atacats per una d'aquestes epidèmies.

Per tant, pot ésser considerat com un fet que el bacil de Nocard es presenta d'aquesta manera en els papagais, com ho demostren també les darreres troballes de Gilbert i Fournier. També Thomson pogué cultivar l'any 1928 una d'aquestes bacteries procedents d'un papagai. Segons els periòdics, el Dr. Santillan en pogué cultivar un durant els primers casos de malaltia de papagai a l'Argentina. Fins jo mateix vaig cultivar un bacil procedent d'un papagai portat de Pernambuco, durant els exàmens fets sobre la Psittacosis

el desembre de l'any 1928, que poc després d'arribar emmalaltí. En contacte pròxim, principalment amb els excrements i en condicions desfavorables, poden sobrevenir malalties, enteritis-paratífiques. Sembla que Thomson va observar un cas d'aquesta mena. Una altra qüestió és, si aquesta infecció general i pulmonia atípica anomenada malaltia dels papagais, procedeix de la infecció del bacil de l'enteritis-paratífica. Bachem, Selter i Finkler ja digueren, i amb raó, en 1910, que per això no s'ha portat cap demostració. Només una sola vegada va ésser trobat el bacil de Nocard en el cor d'una morta d'aquesta malaltia, i des d'aleshores fins l'any 1929 no s'ha trobat mai més en cap malalt, malgrat fer-se en nombrosos casos les més curoses investigacions, tant en vida com en mort. El mateix puc dir jo dels meus casos, que vareig estudiar amb suficients mitjans per a poder dir que és impossible una infecció amb el bacil de Nocard. Això coincideix amb els nostres coneixements tinguts fins ara del paratífus i de la gastroenteritis paratífosa, en els quals, aspectes de la malaltia semblants als apareguts en la dolença dels papagais, són completament desconeguts i que aparentment semblen inexplicables segons els resultats negatius obtinguts en els exàmens *intravital* i *post-mortem*, bacteriològics i serològics. Per tant, si els casos que jo vareig veure i examinar a Berlín, són a causa d'haver estat transmesos dels papagais a les persones, el provocador no serà el bacil de Nocard, a no ésser que es tracti d'una forma invisible d'aquest agent, del qual no hi ha fins ara res conegut.

El segon intent d'interpretació de Selter cercant el veritable quadro simptomàtic de la psittacosi ja és més just. La rara pulmonia dels malalts de psittacosi, que observaren Bachem, Selter i Finkler durant l'epidèmia de Zülpich (1909), recorda als autors de la ja anteriorment descrita pulmonia produïda per l'estreptococ, per En Finkler. Per veure de confirmar aquesta sospita, Selter troba en un malalt per mitjà de punció dels pulmons poc abans de morir, en les gotes espumoses aspirades, cultius purs d'estreptococs. Feta l'autòpsia es trobaren a l'ensens altres gèrmens en els pulmons. Respecte a l'estreptococ citat es trobà també en els rars esputs d'un altre cas. Com que dos dies abans, Selter matà dos papa-